

аутсорсингу); реорганізувати галузь через ліквідацію або перепрофілювання збиткових підприємств, а також сформувати структуру управління, у т. ч. ціноутворення, яка б створила передумови для забезпечення конкурентоспроможності вітчизняної продукції, гармонізувати розміри акцизів, податків, митних процедур; для повноти обґрунтування інвестиційних проектів використовувати технології фінансового інжинірингу, зокрема реального опціону інвестиційного проекту, що створює додаткові можливості вироблення схем фінансування та інвестування, прогнозування наслідків припинення чи відтермінування проектів, доцільності варіювання обсягів виробництва.

Олена ДУДКІНА

Тернопільський національний економічний університет, Україна

ТЕХНОЛОГІЇ УПРАВЛІННЯ РЕСУРСАМИ: АСПЕКТИ ЗАСТОСУВАННЯ В ЗАБЕЗПЕЧЕННІ РОЗВИТКУ РЕГІОНІВ

В умовах реалізації адміністративно-територіальної реформи в Україні актуалізуються проблеми формування ефективної моделі взаємодії центральних та регіональних органів управління, постає об'єктивна необхідність вироблення інноваційних управлінських технологій, спрямованих на ресурсне забезпечення формування і розвитку самодостатніх, економічно незалежних, конкурентоспроможних регіонів та громад.

Впровадження в діяльність суб'єктів регіонального управління системи управління ресурсами дозволяє спрямовувати ресурси на досягнення цілей соціально-економічного розвитку територій; координувати дії та використання ресурсів між функціями системи управління та центрами відповідальності; забезпечувати ресурсами реалізацію функцій управління регіоном (територіальною громадою); вимірювати і оцінювати результативність та ефективність використання ресурсів; оперативно приймати рішення щодо спрямування ресурсів на вирішення пріоритетних проблем місцевого значення.

Інструментально система управління ресурсами повинна включати: моніторинг зовнішнього середовища, що впливає на формування ресурсної бази адміністративно-територіального утворення; планування ресурсів (стратегічне та оперативне); оперування інформаційною базою

щодо потенційних та реально використовуваних ресурсів; методичні засади вимірювання та оцінки ресурсів; контроль та аналіз результативності та ефективності залучення, використання і розвитку ресурсів; мотивацію ресурсощадного ведення регіонального виробництва.

Ресурсне забезпечення розвитку регіонів та громад в контексті здійснення адміністративно-територіальної реформи повинне, на нашу думку, ґрунтуватись на таких підходах до формування системи управління ресурсами [1]:

– функціональному, що ґрунтується на механізмах стратегування та програмування, адже система управління ресурсами – це інструмент для прийняття рішень з позицій стратегічного та довгострокового інноваційного розвитку;

– управлінському, що передбачає комплексне і системне формування ресурсної бази відповідно до цільових орієнтирів комплексного збалансованого розвитку регіонів та громад, а не забезпечення хаотичних ресурсних запитів окремих суб'єктів регіональної соціально-економічної системи чи органів управління територією;

– процесному, що зорієнтований на раціональність розподілу ресурсів між процесами та технологіями управлінської діяльності органів державної виконавчої влади та органів місцевого самоврядування щодо управління розвитком сформованих в результаті адміністративно-територіальної реформи територіальних громад;

– економічному, що враховує цінність ресурсів для різних видів управлінської, економічної, соціальної, політичної діяльності органів регіонального управління, результативність та ефективність використання всіх видів ресурсів території, передусім – фінансових, земельних, трудових, інноваційних та організаційно-інформаційних;

– адаптивному, що розглядає систему управління ресурсами території як реакцію на виклики зовнішнього середовища, як засіб подолання ентропії та негативного впливу екзогенних та ендегенних чинників впливу на соціально-економічний розвиток регіонів та громад;

– конкурентному, що передбачає оптимізацію витрат ресурсів в залежності від орієнтованості на зміцнення зайнятих та освоєння нових ринкових позицій суб'єктами регіональної соціально-економічної системи, підвищення конкурентноздатності регіонів і громад у забезпеченні локальних потреб та інтересів.

В цілому, за нашим переконанням, застосування пропонованих

нами підходів до системи управління ресурсами дозволить у результаті реалізації адміністративно-територіальної реформи наблизити регіони та громади до повноцінного та дієвого ресурсного забезпечення їх розвитку.

Література

1. Дудкіна О.П. Навчально-методичний комплекс з вивчення дисципліни "Управління ресурсами" / О.П. Дудкіна. – Тернопіль: ТНЕУ, 2015. – 142 с.

**Ольга ДЯКІВ,
Світлана ПРОХОРОВСЬКА**

Тернопільський національний економічний університет, Україна

ВЗАЄМОДІЯ БІЗНЕСУ ІЗ ЗАЦІКАВЛЕНИМИ СТОРОНАМИ ЯК ОСНОВА РЕАЛІЗАЦІЇ КОРПОРАТИВНОЇ СОЦІАЛЬНОЇ ВІДПОВІДАЛЬНОСТІ

Корпоративна соціальна відповідальність (надалі КСВ) сьогодні перебуває в центрі суспільної уваги України, оскільки є основою взаємодії бізнесу і влади. Пріоритетом обговорення є етичні правила ведення бізнесу, форми громадського контролю його результатів і наслідків для різних зацікавлених сторін, основи взаємодії соціальних партнерів у забезпеченні суспільного прогресу і правила ведення діалогу між підприємствами і різними зацікавленими сторонами (стейкхолдерами).

Корпоративна соціальна відповідальність – це система добровільних взаємовідносин між роботодавцем, працівником і суспільством. Останнє сприятиме вдосконаленню соціально-трудова відносин, дасть змогу підтримувати соціальну злагоду в трудовому колективі і навколишньому співтоваристві для розвитку соціальної та природоохоронної діяльності на національному та міжнародному рівнях [2, с. 223].

На думку А. Колота та О. Грішної «...корпоративна соціальна відповідальність – це система економічних, соціальних, екологічних заходів, а також етичних норм і цінностей компанії, які реалізуються на основі постійної взаємодії з заінтересованими сторонами (стейкхолдерами), і спрямовані на зменшення нефінансових ризиків, довгострокове поліпшення іміджу і ділової репутації компанії, а також на зростання капіталізації, набуття конкурентних переваг та стратегічної

стійкості бізнес-структури» [1, с.55].

КСВ є сучасним стилем ділової активності, який значно впливає на процес ухвалення управлінських рішень з урахуванням інтересів усіх зацікавлених сторін. Нині стає очевидним, що бізнесу необхідно змінити «своє обличчя». В сучасних умовах бізнесу не бути соціально відповідальним вкрай ризиковано. Однак брати на себе надмірні соціальні зобов'язання теж небезпечно. Якщо бізнес, думає тільки про отримання доходів, не дотримується норм ділової етики, не замислюється над екологічними проблемами, і не виконує елементарних норм соціальної відповідальності – то він не має майбутнього. В «новій економіці» буде розвиватися бізнес, який усвідомлюватиме необхідність ведення останнього за новими методами, дбатиме не тільки про прибутки, а й про соціальне благо та братиме на себе соціальну відповідальність.

Соціальна відповідальність бізнесу, дотримання етичних норм та охорона навколишнього середовища, безумовно, належать до основних питань, що стоять перед сучасними підприємствами. Для зацікавлених сторін перераховані завдання не менш важливі та актуальні, ніж фінансові показники підприємства, адже соціальні або екологічні аспекти діяльності останнього мають вплив на ділову репутацію і вартість бізнесу так само, як і показники економічного зростання.

Ключовим моментом реалізації політики соціальної відповідальності на підприємстві є його взаємодія із зацікавленими сторонами – стейкхолдерами. Стейкхолдери (stakeholders) – фізичні або юридичні особи, зацікавлені у фінансових та інших результатах діяльності підприємства, і здатні чинити на нього вплив; групи впливу, що існують усередині і поза підприємством; інтереси і очікування яких треба враховувати при здійсненні діяльності.

Будучи соціально відповідальним, підприємство результатом своєї діяльності впливає на зовнішні зацікавлені сторони у КСВ (суспільство, бізнес-партнери, споживачі продукції, місцеві органи влади тощо), внутрішні (персонал, акціонери, топ-менеджмент тощо) з метою подальшого економічного розвитку [2, с. 225]. Кожна з цих сторін має свої цілі та місію щодо КСВ. До зовнішніх стейкхолдерів можна віднести суспільство, яке прагне встановити партнерські відносини між владою, бізнесом та громадськістю, захищати інтереси держави; підтримувати благодійну діяльність та фонди; сприяти залученню інвестицій у певні суспільні сфери. Споживачі продукції прагнуть отримувати товари